

РЕШЕНИЕ

№ 2211

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **425** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. (ТД на НАП), чрез процесуалния представител юрк. Р. Ц., срещу Решение от 09.11.2020 г., постановено по НАХД № 8084 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 112 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 507584-F537808/22.04.2020 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на [фирма], на основание чл. 182, ал. 1 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1 000 лева, за извършено нарушение на чл. 124, ал. 2 ЗДДС.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Сочат се аргументи, че в процесния случай не са налице предпоставките за прилагане на чл. 28 ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се представлява от юрк. Г., който поддържа жалбата и моли решението да бъде отменено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и за двете съдебни инстанции.

Ответникът - [фирма], чрез процесуалния си представител адв. П., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Подробни съображения излага в представени писмени бележки. Претендира разноски. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

При преценка на събраните писмени и гласни доказателства в хода на проведеното пред СРС съдебно следствие, по делото е установено от фактическа страна, че [фирма], ЕИК[ЕИК] подало в законоустановения срок справка-декларация за ДДС с вх. № 2214И2393771/13.09.2019 г. до ТД на НАП-С., в която отразило данък за внасяне в размер на 9.84 лева, а със справката - декларация били подадени и отчетни регистри за периода 01-31.08.2019 г. Впоследствие от дружеството било установено, че е допуснат пропуск при попълването на справката - декларация и за данъчния период 01-31.08.2019 г. дружеството не вписало в дневника на продажбите си, издадена от него фактура с № [ЕГН]/06.08.2019 г. за извършена продажба на услуги, с данъчна основа 2 500 лева и начислен ДДС в размер на 500 лева. След констатирането на този пропуск, дружеството сигнализирило НАП с уведомление от 13.01.2020 г., като е било поискано с това уведомление и разрешение за подаване на коригираща декларация. С писмо директорът на офис „Изток“ на ТД на НАП отговорил, че съгласно ЗДДС допуснатите грешки в декларациите вследствие на неотчетени документи в отчетните регистри, се коригират като лицето извърши необходимите корекции в данъчния период, през който грешката е установена и включи неотразения документ в съответния отчетен регистър за същия данъчен период. Поради това, на дружеството е било отговорено, че няма основание за извършване на корекция на справката-декларация за м. август 2019 г., а неотразеният документ следва да бъде включен в отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС, за м. януари 2020 г., защото тогава грешката е установена. В тази връзка горепосочената фактура била вписана в дневника за продажбите за м. януари 2020 г. и била подадена справка-декларация за това до НАП.

С оглед на тези обстоятелства и като било прието, че [фирма] не е отразило в дневника на продажбите си, издадена от него фактура с № [ЕГН]/06.08.2019 г. за извършена продажба на услуги, на 13.02.2020 г., бил съставен против дружеството Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F 537808/13.02.2020г. за нарушение на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС като актът бил връчен на същата дата на пълномощник на дружеството и подписан от последния. Срещу АУАН е постъпило възражение, което е било разгледано по реда на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН и е преценено за неоснователно.

Въз основа на така съставения АУАН е било издадено атакуваното НП №

507584-F537808/22.04.2020 г.

Административен съд София - град, XVII - ти касационен състав след съвещание намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно, и следва да бъде потвърдено. Не са налице наведените в жалбата касационни основания. Решението е постановено от законен съдийски състав. Изложената от районния съд фактическа обстановка се споделя от касационната инстанция. При спазване на процесуалните правила районният съд е събрал относимите и необходими доказателства за установяване на фактите по делото.

Касационната инстанция не споделя извода на СРС, че НП не отговаря на императивните изисквания на чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН и не е посочена датата на извършване на установеното нарушение.

Действително в АУАН, както и НП не е посочена конкретна дата на извършване на нарушението, но от съдържанието на АУАН и НП същата е безспорно установима. Този формален пропуск сам по себе си не следва да бъде възприет като съществено процесуално нарушение, тъй като не е довел до нарушаване правото на защита на наказаното лице и не е попречил същото да разбере за какво нарушение е наказано. Видно от административнонаказателната преписка, срещу издадения АУАН са постъпили възражения от [фирма], което е основание да се приеме, че не е нарушено правото на защита на дружеството, а същото е упражнено в пълен обем.

Правилно обаче, въззивният съд е приел наличие на маловажен случай, с оглед поведението на нарушителя, отстранил нарушението. Правната норма на чл. 28 ЗАНН дава възможност на административнонаказващия орган при наличието на маловажен случай на административно нарушение да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание, като с тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС посочи, че изразът в закона „може“ не обуславя действие при оперативна самостоятелност, а означава възлагане на компетентност и административнонаказващият орган е длъжен да приложи тази привилегирована разпоредба. Същото решение посочва, че в случаите, когато това не е сторено от административнонаказващия орган, а са налице предпоставките за това, то налице е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона.

В случая дружеството само е открило конкретния пропуск, сигнализирано е за него, и след това е включило процесната фактура в отчета за м. януари 2020 г. и е внесло дължимия данък. Действително е налице неспазване на срока за отразяване на фактурите в справка-декларация и в дневника за продажби по чл. 124, ал. 2 ЗДДС – фактически те са били отразени през месец януари 2020 г., а не през месец август 2019 г., но предвид краткия срок, в който грешката е била коригирана и то изцяло доброволно и добросъвестно от наказаното лице, като на практика не се е стигнало до избягване на заплащане на по-висок данък, съответно не е налице нанесена вреда на бюджета, допуснатото нарушение следва да се приеме като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Независимо че административното нарушение е извършено посредством бездействие и настъпването на вредоносни последици не е елемент от фактическия му състав, то разкрива явно незначителна степен на обществена опасност по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, вр. чл. 11 и чл. 28 ЗАНН. Наред с изложеното от въззивния съд, настоящият съдебен състав приема осъществяване на хипотезата на чл. 28 ЗАНН и предвид обстоятелството, че установеното нарушение е първо такова за наказания

субект. Тези обективни характеристики обосновават ниска степен на обществената опасност на деянието и дееца, поради което целите на индивидуалната и генерална превенция на административното наказание (чл. 12 ЗАНН) са постигнати още с образуването на административнонаказателното производство.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН във вр. с чл.143, ал.3 АПК, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за двете съдебни инстанции в общ размер на 600 лева, съгласно представените Договори за възлагане на правни услуги и процесуално представителство от 07.09.2020г. и 08.02.2021 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.11.2020 г., постановено по НАХД № 8084 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112 – ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.